

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνῳ—ὁ κτὼ ἔρρα γκαεῖται μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα δυὸς μὲν—δὲ καὶ ἄρδν κκαί'στὸ χέρι

Εἰκοστὴν καὶ τέταρτον ἀριθμοὺντες χρόνῳ
στὴν κλεινὴν ἐδρεύομεν γῆν-τῶν Παρθενίωνων.

Μαῖου δευτέρα
ἢ ἄνθῳον ἡμέρα.

Φασουλῆς καὶ Πειρικλέτος στὴν Πρωτομαγιά κα' ἐφέτος.

Φ.—Πάμε νὰ τὸν πιάσουμε, Πειρικλέτο, πάλι
τὸν κατασφομαῖλη.
Πάμε νὰ τὸ στρώσουμε
μέσα 'στὰ λουλούδια,
καὶ νὰ καμαρώσουμε
ρόδιν' ἀγγελουδια.

Προσμένουν πρασιναῖδες,
προσμένουν περιβόλια,
προσμένουν κατιναῖδες,
καὶ Βάσκει με πιστάλια.

Χαρὰ 'στον, ποὺ θὰ τρέξῃ μέσα σὲ περιβόλι
λουλούδια νὰ συνδεῖ,
καὶ με μοιραῖον βόλι
τὰ πέταλα νινάει.

Χαρὰ 'στον, Πειρικλέτο, ποὺ μέσα σὲ γρασιῖδα
μακάριος καθίσῃ,
χαρὰ 'στον, ποὺ μεθύσῃ,
καὶ μ' ὅλους ἀνταλλάξῃ Ρωμαῖκα βροσιῖδα.

Χαρὰ 'στους, ποὺ καὶ πάλιν
θὰ τρέξουν 'στὴν μεγάλην
πανηγύριν τῆς φύσεως,
τοῦ σπρίγγου, τῆς ἀνθήσεως.

Χαρὰ 'στους, ποὺ θὰ πίνουν ὡς 'στὸ γλυκοῦς ἡμέρωμα,
ποὺ θὰ τοὺς εἶρ' ἡ ποῦλα με μούτρα γὰρ σιδέρωμα,
ποὺ Μούσαις θ' ἀκαστήσουν
με τὰ γκαρισματά των,
καὶ ρόδα θὰ ποτίσουν
με τὰ ξεράσματά των.

Π.—Κι' ἐγὼ θὰ τὸ γλεντίσω
με τόσο φαγοπότι,
ἢ ἐγὼ θὰ ξενοκτίσω
μαζί σου κατιριότι.

Ἔτος χίλια κα' ἔννη κα' ἔντακτσα,
νέα πλάσις στὰ νέφη πετάσσα.

Χίλια κα' ὄγδοντα τρία,
μήνις σπαθίων ἀγορία.

Σὲ κάμπωυ χαμομήλια
ἢ ἐγὼ, θὰ πατινάω,
ἢ ὅλη μου τὴν φαμίλια
μαζί μου θὰ τὴν πάρω.

Δὲν ἔξερεις πὼς μ' ἄρεσι, ξυλέγῃς κακομοίρη.
φαμελικὸς νὰ τρέχῳ σὲ κάθε πανηγύρι,
δὲν ἔξερεις πὼς μ' ἄρεσι τοῦ Μᾶν τὴν βραδεῖα
νὰ κουβαλῶ μαζί μου γυναῖκες καὶ παιδιὰ.

Μ' ἄρεσι νὰ πηγαῖω μ' ὅλη μου τὴν φαμίλια
μ' ἄρεσι καὶ καλὰθια νὰ σέρω καὶ ζεμπάλια,
ἢ ὅποταν ἀγῆθ δρέπω ποικίλα τῶν ἀργῶν
μωρὰ νὰ με μουσκεύουν με ποταμοὺς ὑγρῶν.

Τὴν ἀνθήσιν τοῦ Μᾶν μ' ἄρεσι νὰ τρυγῶ.
μετὰ τῆς γυναῖκός μου,
νὰ σπρώχνωμαι ἢ ἐγὼ
'στὸ σπρώξιμο τοῦ κόσμου.

Μ' ἄρεσι, μασκαρά,
ν' ἀκούω τὰ μωρὰ
νὰ μοῦ φωνάζουν τοῖσιν...
ψυχὴ μου 'στὰ Πατήσια.

Φέρτε τὴν τούτρα γύρω
νὰ πῶ με κάθε Λόρδο,
φέρτε νὰ φάω ταῖρο,
φέρτε νὰ φάω σκόρδο.

Ὁσφρήσεως μαγεία
τοῦ σκόρδου, συμπολιταί,
Μᾶνς δὲν ἐννοεῖται
χωρὶς σκороδοφαγία.

Τὸ σκόρδο, Φασουλὴ μου, μ' ἄρεσι πρῶτα πρῶτα,
τοῦ σκόρδου μυρωδιά
μ' ἀνοίγει τὴν καρδιά,
ἢ ἀπλήστως ἀναπνέω σκороδοφαγίας ζωτά.

Μ' ἄρεσι μες 'στοῦ Μᾶν τὰ ρόδα καὶ τὰ φύλλα
νὰ πίνω γερά χαρὰ μου,

και μόλις ἔβγ' ἡ ποῦλα
νὰ βγάλω τάντερό μου.

Μέσα' στὰ τράμ μ' ἄρσει ποδάρια νὰ πᾶτῳ,
μὰ καὶ στὴν ἀγκυλὰ μου μονρέλια νὰ κρατῳ,
κ' ἀπὸ τὰς αὐρας ἑλῶς νὰ κύνουν ἑμετό.

Στὸν τόπον τῶν χαρίτων δὲν θέλω νὰ περάσω
τὴν ἑορτὴν τῆς φύσεως,
τοῦ κάλλους, τῆς ποιήσεως,
χωρὶς νὰ μὲ ξεράσης, χωρὶς νὰ σὲ ξεράσω.

Μ' ἄρσους τὸν Μᾶν τὰ προινὰ κοψίματα,
τοῦ Βάχου τὰ ξενίκτη, τοῦ σκόρδου τὰ ρεψίματα,
κ' ἀπὸ τὰς αὐρας ἑλῶς νὰ κύνουν, γουρλομάτη,
μ' ἄρσει σκόρδα ἑλῶς
κ' ὀλίγη ποδαρὶα
τοῦ σκαίτικῃ μυρωδάτη.

Ἔτσι ποὺ λὲς μ' ἄρσει νὰ τὸν πανηγυρίζω
τὸν ἀντισμένο Μᾶν στὸν τόκο τὸν μακάριο,
κ' ἔπειτα, Φασουλὴ μου, στὸ σπῆν νὰ γυρίσω,
καὶ σ' ἑλῶς νὰ φωνάζω μὲ μούτρο σὺν σουδάριο:

Πολὺ καλὰ τὸν Μᾶν τὸν ἴσασαμε κ' ἑφέτος,
μ' εὐπρέπειαν, μὲ τᾶξιν, Ἑλλήνων, ἀνέτως,
κ' ἂν εἶναι κ' ἕνας μόνον, ποὺ κἄπως ἀμφιβάλλει,
τῆς ραδιτῆς μορφῆς μὰς κύτταξε τὰ κάλλη.

Φ. — Ἀνθὲ παντοῦ ποικίλα...
κ' ἑμένα, βρε, τὸν Μᾶν
μ' ἄρσει βαρβατίλα
καὶ σκόρδο νὰ βρωμάη.

Ἦλθε καὶ πάλι Μᾶς,
κ' ἂν σκόρδο δὲν βρωμάη,
δὲν εἶσαι, Περιλάτο, Ρωμῆος πανηγυριώτης
καὶ πόδρος πατριώτης.

Γλυκεῖα τοῦ Μᾶν Μούσα
γύρω γλυκαλαεῖ,
ἄκου καὶ τὴν Βουλὴ
τὴν ἀηδοναλοῦσα.

Μαζὶ μὲ τήνδονάρα μᾶς ἤλθ' ἐκ περισσοῦ
κ' ἡ προσφιλὴς γλωσσὸς.
Καὶ σὺ στὸν ταμποῦρά σου βάζε καινούρια κάρδα,
καὶ πλέξε τῆς στεφάνῃ
μὲ δύο τρία σκόρδα
κανεῖς μὴν τὴν βασάνη.

Μετὰ πολλὴν κραυγὴν
συνέρχεται καὶ πάλιν
γηφάλιος Βουλῆ,
καὶ γὰ κρασιθ' αἰεὶ.

Καὶ μεθυσμένο σκίνα
κύτταζω, καρλαῖπα,
κάθε κρασοπατέρα
νὰ σφίρνει ἕκει πέρα.

Ἄς ποτίσῃ πάλι βρε παιδί,
μὲ φθόγγους Φιλομήλας.

κ' ἔει τῆς Βουλῆς σὺν μυρωδιᾷ
μᾶς ἔρχεται κρασίλας.

Ἦλθαν καὶ δύο' στὰς κλεινὰς τραγαῖς Αὐτοκρατορίσας,
τοῦ Βασιλῆα μὰς ἀδελφαῖς, πιστεύου νὰ τῆς γνώρισες.
Κ' ἂν ὅλα λείψουν ἀπὸ μᾶς, καὶ πράγματα καὶ λόγοι,
μὰ θὰ μᾶς μείνῃ πάντοτε τρανὸ συγγενολόγῃ.

Ἦλθε Μᾶης, ἤλθε Μᾶς,
κ' εἶναι ν' ἀπορῇ κανεῖς
πῶς τοιοῦτοι συγγενεῖς
ἐπισκέπτονται κ' ἡμᾶς.

Ζήτω' στῆς Ἱμπερατρίτσας... πάντα λὲν γὰ μᾶς καλὸ,
καὶ γὰ τοῦτο, Περιλάτο, σὲ θερμοπαρκαλῶ
τὸ ποτήρι σου ν' ἀδειάσῃ καὶ σὲ τούτων τὴν ὕγρα...
Π. — Ζήτω' στῆς Ἱμπερατρίτσας..

Φ. — Τὶ χρὸς Πρωτομαγιά!

Περιλάτο μου, τραγοῦδα...
κύτταξε μὴ πεταλοῦδα

μὲς' στὰ ρόδα κοιμημένη... πῶς τὰ μύτρα τὴν μεθᾶνα...

Π. — Κάποιος βουλευτὴς σ' ἔδεικνεν μετεμνησμένους θάνατοι.

Φ. — Ἄκου καὶ γαῖδοῦν πρώτης...
ποῖος φθόγγος, ποῖον μένος!...
Π. — Κάποιος ρήτωρ πατριώτης
θάνατοι μετεμνησμένους.

Φ. — Κύτταξε καὶ κολοκύθας καὶ μεγάλας καὶ πολλὰς...

Π. — Δὲν σοὺ φαίνονται πᾶς εἶναι τῶν συγχρόνων κεφαλαῖς;

Φ. — Μὲς' στὸς Μᾶδες ἑξαλώσω
μὲ μαγίτικα τραγοῦδα,
ὁρῶσις τὸ κούτλο σου
μὲ τῶν ἀγγουριῶν τὰ φλούδα.

Π. — Τὶ Πρωτομαγιά τρελλή!
κολοκύθας, Φασουλῆ,
καὶ μυστήρια καὶ γοῖφοι!...

Τοῖον τοῖον τὸ ποῦλι,
τοῖον τοῖον κ' ἡ Βουλὴ
σὺν γαλιάνδρα, σὺν κοτσόφι.

Φ. — Ἐλα μὲ τὰ στεφάνια σου, τρελλὲ μου χρυσομᾶλλη,
καὶ τὸ χαρτοβασίλειο στεφάνωσέ το πάλι.
Στεφάνωσε Σιντεχνῶν ψηφίσματα μεγάλα
καὶ τῆς Βουλᾶς μὲ τὰ κρασιὰ καὶ τοῦ ποῦλοῦ τὸ γέλα,
μὰ στέψε καὶ Πρωθυπουργόν, ὅστις ὡς ἄνθρωπος κλίνει
καὶ δικεφαλὸς δεξιὸς τῶν Πρώτων δέχει λύνει.

Ἔπαρε σὺ τὴν λύρα σου κ' ἔγῳ τὸν ταμποῦρά μου
καὶ τᾶμε, φουκαρά μοι,
στὰ θεωρεῖα τῆς Βουλῆς μὲ τούτῃς νὰ καθίσωμε
κ' ἔκει ν' ἀπομεθίσωμε.

Π. — Ὁχ' μεθύσι ποὺ σοὺ τᾶνω... κ' ἂν κληθαίνουν τὰ κρασιὰ
κ' ἂν γιὰ τὸ πολλοὶ στεναίνουν μὲ μὴν ἀκ' ἀπελπισία,
ὡς τὰ κοῦρ' ἡμεῖς μονάχοι
κ' ἂς μὴν κλαίγεται ποὺ τᾶνει.

Φ. — Ὁχ' μεθύσι ποὺ σοὺ τᾶνω... θέλω ρόδα, θέλω κρέινους,
θέλω στόλους καὶ στρατοῦς,

θέλω Κάι ξερ κοκίνους,
μὰ καὶ μαύρους ἀτούς.

Θέλω, Περικλέτο, καί τι,
θέλω σ' ἐν' ἀεροπλάνο
να πετώ μὲ τὸν Κορφιάτη
καὶ μὲ τὸν ρεπουμπλικάνο.

Θέλω φουόκα καὶ μπαλόνι,
θέλω θέσεις, θέλω πόρους,
γὰ μὲ κάνουνε τελώνη
καὶ νὰ δέρω τοὺς ἐμπόρους.

Θέλω νὰ γενῶ κολλήγας
μ' ὅλα τὰ τρανὰ κοπάδια,
κί' Ἐκατόχρεια νάμει γίγας
μ' ἑκατό σωστά ξεράδια,
τὰ πενήντα σὲ ταμεῖα καὶ σὲ τοσέας νὰ ἐπικλῶνω
καὶ μὲ τὰλλα τὰ πενήντα τοὺς κουτούς νὰ φασκελῶνω.

Π. — Κί' ἐγὼ θέλω τόσα χέρια
δοσὰ τοῦρανοῦ τὰ στέρια,
ἀποὺ δὲν δρίζονται.

Κί' ἀπὸ λαμπεροὺς ἀστέρας
νὰ κυτῶ Ρωμηῶν γαστέρας
νὰ μετεωρίζονται.

Μεγάλα γεγονότα κί' ἐφευρέσεις τοῦ Κώτα.

Φ. — Θέλω κουτουροὺ κουβένταις, θέλω γέλοια, χωρατάδες,
Σαλινούδες, ζῶη καὶ κότα,
κί' ἐφευρέσεις σὰν τοῦ Κώτα,
ποὺ 'μπορεῖς παιδιὰ μὰ κἀνὴς δίχως γάμους καὶ παστάδες.

Ὅντως νέας εὐτυχίας κλῶθει τὼν Ρωμηῶν ἡ μοῖρα...
δοσὶ γιὰ τὰς ἐφευρέσεις ἡ πατρὶς δὲν εἶναι στεῖρα.
Βεβαίως πῶς ποτὶ τὸ μὲγαλὸ δὲν θὰ μὰς λείπῃ...
κάπορος Κώτας θὰ 'βρεθῇ καί τι ν' ἀνακαλύψῃ.

Τι κόσμος ἔχει νὰ γενῇ!...
παιδιὰ θὰ παραγγέλλῃς,
καὶ θὰ τὰ κἀν' ἡ μηχανὴ
καθὼς ἐοὺ τὰ θέλει.

Ἀδελφὲς τῆς ἐφευρέσεως ἐθαύμασα τὴν πτῆσιν...
κἀν τὰ ποδεῖς ἀρσενικά,
κἀν θέλεις νάμει δηλυνά,
κἀν ἀρσενικοθήλυκα μ' ἐξαρσενοῖδον φῶσιν,
θὰ γίνων μὲ τὸ γούστο σου καὶ κατὰ πῶς σ' ἀρέσει,
χωρὶς ὁ νοῦς σου νὰ 'μπορῇ τὸ θαῦμα νὰ χωρήσῃ.

Κί' ὅπως πληροῖς μὲν ἀμὶ,
καὶ τρεῖς τῆς μηχανῆς ψωμί,
ἔτσι μεγάλη δάχνω σὺ μέλλον ἐσοδεῖς
μὲ μηχανῆς παιδιὰ.

Τι γονιμότης ἀληθὴς στὸν γόνιμό μας τόπο...
φαντασὸν ν' ἀποκτήσῃς παιδιὰ χωρὶς κανένα κόπο,
καὶ νὰ τὰ κέρνῃς, Περικλῆ, καὶ στὴν Πρωτομαγιά
νὰ κακοστομαρίζουνε μὲ χῶμα ἀπὸ φαγιά,
κί' ὁ σῶλος ὁ στομαχικὸς νάχῃ καὶ συνεπείας,
καὶ σὺ γνωρίζεις πόσας.

Σὰν εὐτυχίσεις νὰ γενῇς
πατὴρ παιδῶν τῆς μηχανῆς
νυχθημερόν θ' ἀναφωνήσῃς
ὄχι! Κώτα μου, Κατούλα μου,
χαρὰ ποῦξ' ἡ καρδοῦλα μου!

Π. — Οἰκτεῖσθαι, Φασουλῆ μου, τὰς κεφαλὰς τὰς πρώτας...
εἰς τοῦτον τὸν καιρὸν
μέγας αὐτὸς ὁ Κώτας
ἀπὸ τὸν Ἀλμυρὸν.

Κί' ἐν ἀπὸ φθόνον ἄλλοι τὸν πολεμοῦν Κωταῖοι,
μὰ ἔξερεῖς ὅτι Κώτα Κώτας εἶναι κοτῆς.

Τὰ κατὰ φύσιν τέκνα θὰ τὰ περιφρονῇς
καὶ θὰ γυρεύς μόνο παιδιὰ τῆς μηχανῆς.
Ἀδελφὲ θὰ συντελέσῃ καὶ στὴν ἀκμὴν τοῦ κράτους,
κί' ὅταν, βρε Φασουλῆ,
γυμνάσια τελῇ,
θὰ τρέχωμε στὸν Κώτα νὰ κἀνωμ' ἐπιστρατεύς.

Φ. — Ἐχεῖ κί' ἄλλας ἐφευρέσεις, ἀποὺ κόσμος ἀπορεῖ...
ἔμαθα πῶς θὰ μὰς βγάλῃ κί' ἀπὸ μάρμαρο τυρῆ.
Γιὰ φαντάσου νὰ μὰς κἀνῃ κί' ἀνακαλύψῃ καμμιὰ,
ποὺ νὰ βράξουν, Περικλέτο, κί' ἀπὸ μάρμαρο ψωμιὰ.

Τότε πλέον γι' ἀνδριάντας καὶ καμμιὰ προτομὴ
δὲν θὰ τρέχουν στὴν Πεντέλη,
μὰ θὰ τρέχουν γιὰ καρβέλι,
μὰ θὰ τρέχουν γιὰ ψωμί.

Τι μακάριος ἐκεῖνος, ποὺ θὰ τρώῃ, Περικλέτο,
μαρμαρένιο ψωμοτύρι...
τὸ γεμάτο σου ποτήρι
στὴν ὕψη τοῦ Κώτα πῆ το.

Σφρίζονται Χριστιανοὶ
στὴν Ἀσία σὰν τραγιά,
καὶ ραντίζουν οἱ τρανοὶ
μ' αἷμα τὴν Πρωτομαγιά.

Ἐώρτασε τὸν Μάϊον μὲ τὰχνη τῆς ἀρούρης
κί' ἐνόσφ βγαίνουν Κώτηδες πεντάρα μὴ σὲ μέλῃ...
πλὴν Ταξιδάρης ἔγινε σπουδαῖος ὁ Μαρκούρης...
ὁ Βασιλεὺς τὸν φώναξε νὰ πῇ ποῦ τὸν θέλει,
κί' ἐκεῖνος τοῦ τὸν ἔδωσε μόνος ἰδιοχείρας
γιὰ περισσότερη τιμὴ καὶ πρὸ μεγάλου κύρους.

Πάρετον, τοῦλε, ποὺ μὰς κἀνεῖς καὶ μὲ τοῦτο, καὶ μ' ἐκεῖνο
τὴν Ἀθήνα περιβόλι,
μὰ καὶ γιὰ Μεγαλοσταύρους ἄξιον ἔγωγ τὸν κρίνω,
ἄξιος φωνάζουν κί' ὀλοι.

Π. — Ἦλθε Μάης, βρε παιδιὰ... καλοκαίρι, γάμους, νιόπαντρος...
Ἱμπεράτορ σ' ὁδοὺ Κορφοῦ, στὰς κλειγὰς Ἱμπερατρίτσας.
Κατετάραξε τὸ κράτος παιδιαρχίας δειγνὰ νέον,
διαθίλωσις δικαία λορὼν καὶ δεκανέων.
Πράγματα συνεπισημένα, ποὺ συμβαίνουν, σ' ὁδοὺ συγχρότους,
καὶ ποικιλούν ποτε ποτε παιδιαρχίας μονοτόνους.

Γιὰ τὸ δέσπο σου μὴ σκέψῃς
καὶ μὴ σέβῃς τὰ μαλλὰ σου...
διαθίλωσι καὶ κἀνῃς
νὰ τελειώσῃς τὴν δουλειὰ σου.

Μὴ τρομάξῃς μὲ τοὺς ἦχους στρατιωτικῆς φωτάρης,
κί' ὅσοι ἔβλο, μὲ κοτσὶν πατημένης ἀγανάρας.